

ESZTENDŐK FUTÁSA

Hegedűs Endre 60. születésnapjára

Mindig úgy látlak: magas homlokkal, millió
hangjegytől fejed előre görnyed; egyre több
az ezüst hosszú hajadban... Az élet
terhétől meghajlik tested, átkarolja Isten,

ha atyamestered, LISZT FERENCET játszod.
A fölhajtott zongoratót sötét tükrében,
földereng teremtő arca - ez igen,
bólint mosolyogva.

Megállsz pillanatra. Két kezed lecsüng hátul,
aztán újból suhanunk, mint alkonyi hajó,
előre a sodró időfolyón.

Lecsapnak ujjaid, aggodalom és remény
szava zeng, május lomb suttog, dörgő
tengerhullám sikolt, örvénylik a zene;
nyitogatod a lét bezárt kapuját;
szívet és álmod érintve mindent
kiolt a csend.

De óriás hangszered fáradt húrjai
rezegnek tovább, titkon bátorságot
adnak szenvedéshez, fájó emlékhöz,
hisz alig hallgattuk végig az estét,
máris-örökre-búcsúzni kell.

KOVÁCS SZABINA

MÁRTÉLYI HEXAMETEREK

Úgy fut a Holt-Tisza lombkoszorú közt, mint az idő fut.
Fickándozva szalad tova, mégsem tart sehová se.

Mozgásban van minden a víz tetején, csak a part ül
némán, s móló nyúlik amott lustán kiterülve.

Engedik fűzni maguk vasláncra a csónakok éjjel,
s lágyszavu fák közt fölsorakoznak part-ütögetve.

Szárnysuhogás és vízcsobogás itt egybefonódik,
mint a szelíd ég olvad mélyen a távoli földbe.

Átszövik emlék-pókhálók milliói a tájat –
egy sem elég biztos, hát gyors tovaillan a széllel.

A VERSEK HALLGATÓIHOZ

Amikor kilépünk majd a sorok
közül, és fehéren izzóra formálva
-mint pajzsot - fogjuk a művet,
semmink sem lesz már.
Hallasz majd a magányról, és
belegondolsz életedbe. Hallasz
majd a szeretetről, és sírni fogsz,
hogy neked is jutnia kell! Hallod
majd a szót a szóról, mit nem
mondtak már neked rég. Hallod a
gyerek hangját, mely esdekel, s a
felöltött, mely már csak remél.
Látod majd az otthont, s mi
befogadja, lüktető sebét, a Hazát.
Hallod anyád becézését, látod apád
öregedő sírját. Minden a tiétek.
Tiétek a csönd a szakítás után, az
üres karosszék, ahol nagymama ült
az ajtó mellett, egy nyitott könyv,
az üresen maradt ágy. Nektek szól
a szép, értetek makacs a tenni akarás.
Elétek borul a kert virága, széljárta
szabad mezőkről hoz hírt a kiszabadult
lélekmadár. Szólunk a múlt arany
színéről, elmondjuk a jelen sápadtságát.
Elétek rakjuk mind, mi teremtődött,
kívül, s belül nincs titok, lélegezzük
együtt a fent és a lent kínját.
Amikor kilépünk majd a sorok
közül, és fehéren izzóra formálva
látjuk a művet, semmink sem lesz már.
Ott állunk majd ruhában is pórén és
remegve. Halljuk majd mind
az ítélkező felmentést: Íme, az ember!

I. RÁCZ LÁSZLÓ GRAFIKÁJA